

לפרשת ויקהל (2)

א. ההוראות לבניית המשכן ניתנו, ועכשיו זמן הביצוע. כל אחד ואחת תורמים ומנדבים כפי יכולתם, למען כינונו של בית האלהים.

ב. (כא) וַיָּבֵאוּ כָּל אִישׁ אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ לְבוֹ וְכָל אֲשֶׁר נָדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הֵבִיאוּ אֶת תְּרוּמַת ה' לְמִלְאֶכֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְלִכְל עֲבֹדָתוֹ וְלִבְנֵי הַקֹּדֶשׁ: (כב) וַיָּבֵאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים כָּל נָדִיב לֵב הֵבִיאוּ חָח וְנִזְנִם וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל כְּלֵי זָהָב וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר הֵנִיף תְּנוּפֶת זָהָב לֵה': (כג) וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים וְעֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים הֵבִיאוּ: (כד) כָּל מְרִים תְּרוּמַת כֶּסֶף וּנְחֹשֶׁת הֵבִיאוּ אֶת תְּרוּמַת ה' וְכָל אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ עֲצֵי שִׁטִּים לְכָל מִלְאֶכֶת הָעֲבֹדָה הֵבִיאוּ: (כה) וְכָל אִשָּׁה חַכְמַת לֵב בְּיָדֶיהָ טוֹי וַיָּבִיאוּ מְטוֹה אֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָּמָן אֶת תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת הַשֵּׁשׁ: (כו) וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבָן אֶתְנָה בְּחֻמָּה טוֹי אֶת הָעִזִּים: (כז) וְהַנְּשֹׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אַבְנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אַבְנֵי הַמְּלֵאִים לְאַפֹּד וְלַחֹשֶׁן: (כח) וְאֶת הַבָּשָׂם וְאֶת הַשָּׁמֶן לְמֵאוֹר וְלַשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים: (כט) כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדַב לָבָם אֹתָם לְהֵבִיא לְכָל מִלְאֶכֶת אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת בְּיַד מֹשֶׁה הֵבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל נְדָבָה לֵה': (ל) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטֵּה יְהוּדָה: (לא) וַיִּמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻמָּה בְּתִבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מִלְאֶכֶת: (לב) וְלַחֹשֶׁב מַחְשַׁבֶת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבְכֶסֶף וּבְנַחֲשֶׁת: [שמות לה, 21 - 32]

ג. כל איש ואישה אשר נדב ליבם תורמים מעצמם לבנייה המשותפת. כל אחד מוסיף מילה, כל אחת מחדשת משפט. יחד נקים לנו גשר בין התורה למציאות ויחד נכתוב את שירת חיינו.

ד. היום אני מוכן / אריה סיון.

לפני ארבעים שנה הייתי אומר:
מהנדס הבונה גשר חשוב מן המשורר.
היום אני מוכן להודות כי שירי, או לפחות כמה מהם,
הנם גשרים. הנה לפני כמה ימים
ראיתי נערה, כמעט ילדה, לובשת ג'ינס –
מכנסים שחורים היו קרועים בהם בנקודות בולטות –
הולכת על אחד מן הגשרים, רוצה לומר על השירים
האלה. הכרתי את השיר. לא
את הנערה. התבוננתי בפניה
שקיו מרקזים מאד, תוף כדי פתוי
לנשף בקרע או לתחב את אצבעי
וילדג. התאפקתי, מתאמץ להזכר
לאן תגיע אם תוסיף ללכת. לא הצלחתי.
לבסוף חלצתי מעליה בתנועות דמיוניות
את סנדליה והרגשתי איה כפות רגליה היחפות
דורכות עלי ותוף כדי כף מנערות אבק שהצטבר בן
כמו על ספר שרביץ ימים רבים על אצטבה דחוקה.